

‘De avonturen van Jack Reacher zijn ernstig verslavend.’
NRC Handelsblad

‘Lee Child is beter op dreef dan ooit.’ *VN Detective & Thrillergids*

‘*De vijand* is voor alle Jack Reacher fans een must have!’
Crimezone.nl

‘Dynamisch verhalen vertellen zonder poespas.’ *New York Times*

‘Een onvergetelijke held... misschien wel het beste Reacher-boek
tot nu toe.’ *Newsweek*

‘The pages almost turn themselves.’ *New York Daily News*

‘*De vijand* is weergaloos goed.’ *Independent on Sunday*

‘De beste hedendaagse auteur van crime fiction.’ Haruki Murakami

‘Childs grote kracht is dat hij elke keer weer een ijzersterke
intrige bedenkt.’ *Vrij Nederland*

Lee Child (1954) is geboren in Engeland, maar woont al jaren in de Verenigde Staten. Child heeft met zijn Jack Reacher een charismatische hoofdpersoon gecreëerd: eerlijk, intelligent, een *loner* en bovenal iemand die niet tegen onrecht kan. In 2013 ontving Lee Child de prestigieuze Diamond Dagger Award voor zijn Jack Reacher-serie.

Lee Child

De vijand

Vvertaald door Bob Snoijink

Rainbow® wordt uitgegeven door
Uitgeverij Rainbow bv, Amsterdam

www.rainbow.nl

Een uitgave in samenwerking met
Uitgeverij Luitingh - Sijthoff, Amsterdam

www.lsamsterdam.nl

www.leechild.com

Oorspronkelijke titel: *The Enemy*

© 2004 Lee Child

© Nederlandse vertaling 2004, 2015 Uitgeverij Luitingh - Sijthoff B.V.,
Amsterdam

Vertaling: Bob Snoijink

Met dank aan Ruud Swint

Omslagontwerp: Bij Barbara

Omslagbeeld: Omslagbeeld: foto man © Stone36 /

prikkeldraad © Juergen Faelchle

Foto auteur: © Sigrid Estrada

Druk: Novoprint, Sant Andreu de la Barca

Uitgave in Rainbow januari 2018

Alle rechten voorbehouden

ISBN 978 90 417 1275 2 NUR 332

Ter nagedachtenis aan Adele King

I

Iets ernstigs, zoiets als een hartaanval. Misschien waren het Ken Kramers laatste woorden, als een ultieme explosie van paniek in zijn brein, tot zijn ademhaling stopte en hij in een zwarte diepte tuimelde. Hij was buiten zijn boekje gegaan en wist het. Op alle fronten. Hij was op een plek waar hij niet had moeten zijn, in het gezelschap van iemand bij wie hij niet had moeten zijn en had iets bij zich wat hij op een veiliger plek had moeten bewaren. Maar hij was er altijd zonder kleerscheuren afgekomen. Hij had op winst gespeeld en wás ook aan de winnende hand geweest. Waarschijnlijk glimlachte hij. Tot de plotselinge stomp diep in zijn borstkas hem verried. Toen stond alles op z'n kop. Succes maakte plaats voor directe rampspoed. Hij had geen tijd meer om wat dan ook te corrigeren.

Niemand weet hoe een dodelijke hartaanval voelt. Er zijn geen overlevenden om het na te vertellen. Artsen praten van necroos, bloedpropjes, zuurstofgebrek en verstopte vaten. Ze voorspellen snelle samentrekkingen van de hartboezem, of helemaal niets. Ze gebruiken woorden als *infarct* en *fibrillatie*, maar die woorden zeggen niets. *Je valt gewoon dood*, zouden ze moeten zeggen. Nou, dat deed Ken Kramer zeker. Hij viel gewoon dood, nam zijn geheimen met zich mee, en het gelazer dat hij achterliet werd bijna ook mijn eigen dood.

Ik zat in mijn eentje in een geleend kantoor. Er hing een wandklok. Die had geen secondewijzer. Alleen een uur- en minutenwijzer. Het was een elektrische klok. Hij tikte niet. Hij was doodstil, net als de kamer. Ik keek strak naar de minutenwijzer. Hij bewoog niet.

Ik wachtte.

De wijzer bewoog. Hij sprong zes graden verder. Het was een mechanische, gedempte, precieze beweging. Hij maakte een sprongetje en kwam een beetje trillend tot stilstand.

Een minuut.

Eén minuut verstreken, nog een te gaan.

Nog zestig seconden.

Ik bleef kijken. De wijzer bleef een hele tijd roerloos. Toen nam hij weer een sprongetje. Weer zes graden, weer een minuut, precies middernacht en 1989 was 1990 geworden.

Ik schoof mijn stoel naar achteren en stond op achter mijn bureau. De telefoon ging. Ik dacht dat iemand me gelukkig nieuwjaar wilde wensen. Maar dat was niet het geval. Er was een burgerpolitieaanroep aan de lijn om te zeggen dat hij een dode militair had in een motel op vijftig kilometer van de basis.

‘Ik moet de officier van de wacht van de militaire politie spreken,’ zei hij.

‘Dat ben ik,’ zei ik.

‘We hebben een dode soldaat,’ zei hij.

‘Een van ons?’

‘Een militair,’ zei hij.

‘Waar?’

‘In een motel, in de stad.’

‘Doodsoorzaak?’ vroeg ik.

‘Hoogstwaarschijnlijk een hartaanval,’ zei de agent.

Ik dacht even na en sloeg de bladzijde van de dienstkalender op mijn bureau om van 31 december naar 1 januari.

‘Niets verdachts?’ vroeg ik.

‘Ik heb niets gezien.’

‘Hebt u al eens eerder met een hartaanval te maken gehad?’

‘Heel vaak.’

‘Oké,’ zei ik. ‘Bel het hoofdkwartier maar.’

Ik gaf hem het nummer.

‘Gelukkig nieuwjaar,’ zei ik.

‘Moet u niet komen?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei ik en hing op. Ik hoefde er niet heen. Het leger is een groot instituut, iets groter dan Detroit, iets kleiner dan Dallas en net zo verstoken van sentiment als die twee steden. De huidige sterkte is 930.000 mannen en vrouwen en die zijn zonder meer representatief voor de Amerikaanse bevolking. Het sterftecijfer in Amerika is 865 per 100.000 per jaar, en zonder een slepende oorlog sterven soldaten niet eerder of later dan leden van de burgerbevolking. In het algemeen zijn ze wel jonger en gezonder dan de doorsnee-Amerikaan, maar ze roken en drinken meer, eten slechter, hebben meer stress en doen allerlei gevaarlijke dingen tijdens oefeningen. Dus de levensverwachting komt ongeveer op het gemiddelde uit. Soldaten sterven even gauw als iedereen. Bereken

het sterftecijfer van de huidige troepensterkte en je hebt iedere dag van het jaar tweeëntwintig dode soldaten: door ongelukken, zelfmoord, hartziekten, kanker, beroerte, longziekten, lever- en nierinsufficiëntie. Net zoals dode burgers in Detroit of Dallas. Dus ik hoefde er niet heen. Ik ben politieman, geen aflegger.

De klok tikte. De wijzer sprong, trilde en stond stil. Drie minuten na middernacht. De telefoon ging weer. Het was iemand die me gelukkig nieuwjaar wenste. De sergeant in het kantoor voor het mijne.

‘Gelukkig nieuwjaar,’ zei ze.

‘Insgelijks,’ zei ik. ‘Kon je niet opstaan en je hoofd om de deur steken?’

‘Kon u uw hoofd niet naar buiten steken?’

‘Ik was aan de telefoon.’

‘Wie was het?’

‘Niemand,’ zei ik. ‘Het ging gewoon om een soldaat die het nieuwe decennium niet heeft gehaald.’

‘Koffie?’

‘Welja,’ zei ik. ‘Waarom niet?’

Ik hing weer op. Ik was al zes jaar in uniform en soms dacht ik dat de dienstkoffie me daar hield. Het was de beste ter wereld, zonder meer. Hetzelfde gold voor de sergeants. Deze was een vrouw uit de bergen in het noorden van Georgia. Ik kende haar twee dagen. Ze woonde buiten het kamp in een caravanpark in de woestenij van North Carolina. Ze had een baby, een jongetje. Ze had me alles over hem verteld. Ik hoorde niets over een man. Ze was een en al pezen en botten en zo hard als de lippen van een specht, maar ze mocht me. Dat wist ik, omdat ze me koffie bracht. Mogen ze je niet, dan kun je de koffie wel vergeten. Dan steken ze een mes in je rug. Mijn deur ging open en ze kwam binnen met twee bekers, een voor haar en een voor mij.

‘Gelukkig nieuwjaar,’ herhaalde ik.

Ze zette beide bekers op mijn bureau.

‘Wordt het dat, denkt u?’ vroeg ze.

‘Niet slechter dan de laatste paar jaar,’ zei ik. ‘Denk ik.’

‘De Berlijnse Muur is bijna om. Het was op tv. Het is daar groot feest.’

‘Blij dat er ergens iemand feestviert.’

‘Een hele hoop mensen. Geweldige menigte. Allemaal zingen en dansen.’

‘Ik heb het journaal niet gezien.’

‘Dat was allemaal zes uur geleden, vanwege het tijdsverschil.’
‘Waarschijnlijk zijn ze nog bezig.’
‘Ze hadden voorhamers.’
‘Dat mogen ze. Hun helft van de stad is vrij. Daar hebben wij vijfenveertig jaar lang voor gezorgd.’
‘Nog even en we hebben geen vijand meer.’
Ik nam een slok koffie. Heet, zwart, de beste ter wereld.
‘Wij hebben gewonnen,’ zei ik. ‘Is dat niet positief?’
‘Niet als je afhankelijk bent van een overheidssalaris.’
Net als ik droeg ze een standaard gevechtstenuë in groene camouflagekleuren. De mouwen waren keurig opgerold. Haar MP-band zat keurig horizontaal om haar arm. Waarschijnlijk zat hij van achteren met een onzichtbare veiligheidsspeld vast. Haar kistjes blonken.
‘Heb jij een woestijntenuë?’ vroeg ik.
‘Ik ben nog nooit in de woestijn geweest,’ zei ze.
‘Ze hebben het patroon veranderd. Met grote bruine vlekken. Dat heeft ze vijf jaar onderzoek gekost. Infanteristen noemen het *chocoladevlokken*. Het is geen goed patroon. Ze moeten het weer veranderen. Maar het zal ze nog eens vijf jaar kosten om dat uit te vogelen.’
‘Nou en?’
‘Als het vijf jaar kost om een camouflagepatroon te veranderen, is je zoon al van de universiteit voordat ze een plan voor het terugbrengen van de troepensterkte hebben. Dus hoef je je geen zorgen te maken.’
‘Oké,’ zei ze, maar ze geloofde me niet. ‘Denkt u dat hij naar de universiteit kan?’
‘Ik heb hem nog nooit gezien.’
Ze zei niets.
‘Het leger heeft een hekel aan verandering,’ zei ik. ‘En we zullen nooit om vijanden verlegen zitten.’
Ze zweeg. De telefoon ging weer. Ze boog zich voorover en nam voor me op. Luisterde een seconde of elf en gaf de hoorn toen aan mij.
‘Kolonel Garber, majoor. Hij is in Washington.’
Ze pakte haar beker en ging de kamer uit. Kolonel Garber was in feite mijn baas en hoewel hij een aangenaam mens was, was het onwaarschijnlijk dat hij me acht minuten na het begin van het nieuwe jaar voor de gezelligheid belde. Zo was hij niet. Sommige hoge omes doen dat wel. Die doen ouwe-jongens-krenten-

brood op grote feestdagen, alsof ze maar gewone mensen zijn. Maar daar zou Leon Garber niet over piekeren; tegenover niemand, en zeker niet tegen mij. Al had hij geweten dat hij mij zou treffen, wat waarschijnlijk niet het geval was.

‘Reacher,’ zei ik.

Er viel een stilte.

‘Ik dacht dat jij in Panama zat,’ zei hij.

‘Ik ben overgeplaatst,’ zei ik.

‘Van Panama naar Fort Bird? Waarom?’

‘Dat heb ik niet gevraagd. Doe ik nooit.’

‘Wanneer?’

‘Twee dagen geleden.’

‘Ook een klap in je gezicht,’ zei hij. ‘Toch?’

‘Ja!’

‘Panama was vast spannender.’

‘Het ging wel,’ zei ik.

‘En ze laten je meteen al op oudejaarsavond werken?’

‘Dat heb ik zelf aangeboden,’ zei ik. ‘Ik probeer me geliefd te maken.’

‘Dat is onmogelijk,’ zei hij.

‘Weet ik.’

Het was even stil. ‘Heeft iemand je net gebeld over een dode soldaat in een motel?’

‘Acht minuten geleden,’ zei ik. ‘Ik heb het doorgeschoven naar het hoofdkwartier.’

‘En dat heeft het weer doorgeschoven naar iemand anders, en ze hebben me net van een feestje gehaald om me er alles over te vertellen.’

‘Waarom?’

‘Omdat de dode soldaat in kwestie een tweesterrengeneraal is.’

Er viel een stilte.

‘Daar heb ik niet naar gevraagd,’ herhaalde ik.

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn.

‘Generaals zijn sterfelijk,’ zei ik. ‘Net als gewone mensen.’

Geen antwoord.

‘Er was niets verdachts,’ zei ik. ‘Hij heeft de kraaienmars geblazen, anders niet. Hartaanval. Waarschijnlijk had hij jicht. Ik zag geen reden voor opwinding.’

‘Het is een kwestie van waardigheid,’ zei Garber. ‘We kunnen een dode tweesterrengeneraal niet in het openbaar laten liggen. Er moet iemand heen.’

‘En moet ik dat zijn?’

‘Ik zou liever iemand anders hebben. Maar jij bent vannacht waarschijnlijk de enige nuchtere hoge MP ter wereld. Dus ja, jij moet het zijn.’

‘Het zal me een uur kosten om er te komen.’

‘Hij hoeft toch nergens heen. Hij is dood. En ze hebben nog geen nuchtere lijkschouwer gevonden.’

‘Oké,’ zei ik.

‘Wees eerbiedig,’ zei hij.

‘Oké,’ herhaalde ik.

‘En beleefd,’ zei hij. ‘Buiten de basis zijn zij de baas. Het is civiele jurisdictie.’

‘Ik ben vertrouwd met burgers,’ zei ik. ‘Ik heb er een keer een ontmoet.’

‘Maar hou de teugels in handen,’ zei hij. ‘Als dat nodig mocht zijn, snap je.’

‘Waarschijnlijk is hij in bed gestorven,’ zei ik. ‘Zoals de meeste mensen.’

‘Bel me maar,’ zei hij. ‘Als het nodig is.’

‘Was het een leuk feest?’

‘Geweldig. M’n dochter is op bezoek.’

Hij hing op en ik belde de burgertelefonist voor de naam en het adres van het motel. Vervolgens liet ik mijn koffie op het bureau staan, lichtte mijn sergeant in en liep naar mijn kamer om me te verkleden. Vermoedelijk zou ik een gelegenheidsuniform aan moeten, geen gevechtstenuë in camouflagekleuren.

Ik koos een Humvee uit het wagenpark van de MP en werd bij de hoofdingang uitgeklokt. Het motel had ik binnen drie kwartier gevonden. Het was vijftig kilometer rijden ten noorden van Fort Bird, door het donkere, saaie platteland van North Carolina, dat voor de ene helft bestond uit winkelgalerijen en voor de andere helft uit miezerig bos en slapende akkers voor zoete aardappelen. Het was allemaal nieuw voor me. Ik had er nog nooit eerder gediend. De wegen waren verlaten. Iedereen was nog binnen aan het feesten. Hopelijk was ik terug in Fort Bird als ze allemaal naar buiten kwamen om naar huis te rijden. Al schatte ik de kansen van de Humvee bij een frontale botsing met een burgervoertuig hoog in.

Het motel maakte deel uit van een verzameling lage, commerciële panden bij een klaverblad van de snelweg. In het midden er-

van was een voorziening voor vrachtwagens. Er stond een eet-huis dat op feestdagen open was en een benzinstation dat groot genoeg was voor vrachtwagencombinaties. Er was een naam- en raamloos café van gasbetonblokken met een heleboel neonlicht. Het had een roze neonreclame met *Exotic Dancers* en een parkeerterrein dat zo groot was als een voetbalveld. Het was overdekt met dieselvlekken en regenboogpoelen. Ik hoorde harde muziek uit het café komen. De auto's stonden er drie rijen dik omheen. Over het hele terrein hing een zwavelgeel licht van de straatlantaarns. Het was koud en er dreven mistflarden. Het bewuste motel stond recht tegenover het benzinstation. Het was een aftands gebouw met een holle rug van zo'n twintig kamers. Overal bladderde de verf. Het zag er leeg uit. Aan het linkeruiteinde was een kantoortje met een symbolische voertuigoverkapping en een zoemende cola-automaat.

Vraag een: wat deed een tweesterrengeneraal in zo'n gribusje? Ik wist redelijk zeker dat er geen onderzoek van Defensie zou zijn als hij een kamer in het Holiday Inn had genomen.

Voor de een na laatste kamer van het motel stonden twee patrouillewagens van de politie in een achteloze hoek geparkeerd. Daartussen stond een onopvallend vierdeursautootje. Het was koud en beslagen. Het was een rode viercilinder basismodel Ford met dunne banden en plastic wieloppen. Vast een huurauto. Ik zette de Humvee naast de rechter patrouillewagen en stapte uit in de kille nachtlucht. De muziek van de overkant klonk nog harder. Het licht in de een na laatste kamer was uit en de deur stond open. Waarschijnlijk probeerden de agenten de temperatuur binnen laag te houden om te voorkomen dat de oude man al te rijp zou worden. Ik wilde er graag een blik op werpen. Ik kon mij niet herinneren dat ik ooit een dode generaal had gezien.

Drie agenten bleven in hun auto zitten en een stapte uit om me te begroeten. Hij droeg een lichtbruine uniformbroek en een kort leren jack dat tot zijn kin was dicht geritst. Geen pet. Op het jack zat een badge waarop stond dat hij Stockton heette en plaatsvervangend korpschef was. Ik kende hem niet. Ik had er nog nooit gediend. Hij was grijs en een jaar of vijftig. Hij had een gemiddeld postuur, was een beetje week en dik, maar de manier waarop hij de onderscheidingsteken op mijn jas las, zei me dat hij waarschijnlijk een veteraan was, zoals veel politieagenten.

'Majoor,' zei hij ter begroeting.

Ik knikte. Beslist een veteraan. Een majoor heeft een gouden ei-

kenblaadje van een paar centimeter op zijn epauletten. De man moest omhoog en opzij kijken om de mijne te zien, wat niet de eenvoudigste gezichtshoek was. Maar hij wist wat ze betekenden, dus was hij vertrouwd met de tekenen van rang. En ik herkende zijn stem. Het was de man die me vijf seconden na middernacht had gebeld.

‘Ik ben Rick Stockton,’ zei hij. ‘Plaatsvervangend korpschef.’

Hij was rustig. Het was niet zijn eerste hartaanval.

‘Jack Reacher,’ zei ik. ‘Officier van dienst van de MP voor van-nacht.’

Hij herkende mijn stem ook en glimlachte.

‘Dus u hebt toch maar besloten om te komen,’ zei hij.

‘U had niet gezegd dat het om het lijk van een tweesterrengene-raal ging.’

‘Nou ja, dat is hij.’

‘Ik heb nog nooit een dode generaal gezien,’ zei ik.

‘Dan bent u niet de enige,’ zei hij en de manier waarop hij het zei gaf me de indruk dat hij vrijwilliger was geweest.

‘Leger?’ vroeg ik.

‘Korps mariniers,’ zei hij. ‘Sergeant.’

‘Mijn vader was een marinier,’ zei ik. Dat zeg ik altijd als ik een marinier tegenover me heb. Het verschaft me een soort geneti-sche status. Voorkomt dat ze me als een gewone landmachteikel zien. Maar ik hou me op de vlakte. Ik zeg niet dat hij het tot ka-pitein had geschopt. Vrijwilligers en officieren zijn niet automa-tisch de beste vrienden.

‘Humvee,’ zei hij.

Hij bekeek mijn auto.

‘Bevalt hij?’ vroeg hij.

Ik knikte. *Humvee* was de beste poging om HMMWV te zeggen, wat *High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle* betekent, en dat zegt zo’n beetje alles. Typisch iets voor het leger: geen fran-je.

‘Hij doet wat de reclame beweert,’ zei ik.

‘Beetje breed,’ zei hij. ‘Ik zou er niet graag mee door een stad rij-den.’

‘Dan zouden er tanks voor je uit rijden,’ zei ik, ‘om ruim baan te maken. Dat is volgens mij de bedoeling.’

De muziek uit het café stampte maar door. Stockton zei niets.

‘Laten we het lijk maar eens bekijken,’ zei ik.

Hij ging voor naar binnen. Deed het licht in het gangetje aan.

Vervolgens het licht in de kamer. Ik zag een standaard motelkamer. Een entree van een meter breed met links een kast en rechts een badkamer. Daarna een rechthoek van vier bij zeven met een ingebouwd werkblad dat even breed was als de kast en een klein tweepersoonsbed dat even lang was als de badkamer diep. Laag plafond. Aan het uiteinde een breed raam met dichte gordijnen en een gecombineerde verwarming en airconditioner in de muur eronder. De meeste dingen in de kamer waren bruin. Het zag er allemaal schemerig, vochtig en naargeestig uit.

Op het bed lag een dode man.

Hij was naakt en lag op zijn buik. Hij was wit, zo te zien tegen de zestig en vrij lang. Hij had het postuur van een verwelkende beroepsatleet. Van een coach. Hij zat nog goed in de spieren, maar had toch de stulpende taille van oude mannen, hoe fit ze ook zijn. Hij had bleke, onbehaarde benen en oude littekens. Hij had borstelig, grijs, gemillimeterd haar en de huid in zijn nek was verweerd en geloid. Hij behoorde tot een bepaald type. Een willekeurige groep van honderd mensen zou na één blik geraden hebben dat hij officier was.

‘Is hij zo aangetroffen?’ vroeg ik.

‘Ja,’ zei Stockton.

Vraag twee: hoe? Als iemand een kamer voor de nacht neemt, verwacht hij op z’n minst privacy tot het kamermeisje de volgende morgen komt.

‘Hoe?’ vroeg ik.

‘Hoe wat?’

‘Hoe is hij gevonden? Heeft hij 911 gebeld?’

‘Nee.’

‘Hoe dan?’

‘Dat zult u wel zien.’

Ik zweeg. Ik zag nog niets.

‘Hebt u hem omgedraaid?’ vroeg ik.

‘Ja. En daarna hebben we hem weer teruggekanteld.’

‘Mag ik even kijken?’

‘Ga uw gang.’

Ik ging naast het bed staan, schoof mijn hand onder de dode oksel en keerde hem om. Hij was koud en een beetje stijf. De rigor mortis begon net in te zetten. Ik legde hem plat op zijn rug en zag vier dingen. In de eerste plaats had zijn huid een veelbetekende grauwe kleur. Ten tweede lagen schrik en pijn op zijn gezicht bestorven. In de derde plaats had hij de spierbal van zijn

linkerarm met zijn rechterhand gepakt. Ten vierde had hij een condoom om. Zijn bloeddruk was al een hele poos geleden naar nul gedaald, dus zijn erectie was verdwenen en het condoom hing bijna leeg als een doorzichtige lap bleke huid. Hij was voor zijn orgasme gestorven, dat was duidelijk.

‘Hartaanval,’ zei Stockton achter me.

Ik knikte. De grauwe huid was een goede indicatie. Ook de schrik en verbazing op zijn gezicht en de plotselinge pijn in zijn linkerbovenarm.

‘Zware hartaanval,’ zei ik.

‘Maar voor of na de penetratie?’ vroeg Stockton met iets gemuseerds in zijn stem.

Ik keek naar de plek van de kussens. Het bed was nog steeds helemaal opgemaakt. De dode man lag op de sprei en die zat nog strak over de kussens. Maar er was een deuk in de vorm van een hoofd en verder naar beneden waren plooiën waar ellebogen en hielen hadden geworsteld.

‘Ze lag nog onder hem toen het gebeurde,’ zei ik. ‘Dat is duidelijk. Ze heeft zich onder hem vandaan moeten worstelen.’

‘Vreselijke manier om aan je eind te komen.’

Ik draaide me om. ‘Ik kan me wel ergere manieren voorstellen.’ Stockton glimlachte alleen maar.

‘Geen spoor van haar?’

‘Niets,’ zei hij. ‘Ze heeft de benen genomen.’

‘Heeft de receptionist haar gezien?’

Stockton glimlachte weer en zweeg.

Ik keek hem aan. Toen begreep ik het. Een goedkoop gribusje bij een klaverblad met een vrachtwagenhalte en een stripbar, vijftig kilometer ten noorden van een legerbasis.

‘Ze was een hoer,’ zei ik. ‘Zo is hij gevonden. Een bekende van de receptionist. Die zag haar veel te snel weghollen. Werd nieuwsgierig en is poolshoogte gaan nemen.’

Stockton knikte. ‘Hij heeft ons direct gebeld. De dame in kwestie was toen natuurlijk allang gevlogen. En hij ontkent dat ze hier überhaupt is geweest. Hij doet alsof dit niet zo’n soort gelegenheid is.’

‘Heeft uw bureau hier wel vaker iets bij de hand gehad?’

‘Af en toe,’ zei hij. ‘Zo’n soort gelegenheid is het namelijk wel, neem dat maar van mij aan.’

Hou de teugels in handen, had Garber gezegd.

‘Hartaanval, hè?’ zei ik.